

30 Плуварий
1930 г.

ПРОТОЧЕ

Илюстровано
АВТОГРАФИЧНО
ВЪЗПИЩАЩЕ ДЕЛА

Цена 3 лв.

Издание отъ Министерството на народното просвѣщене съ заповѣдъ № 5395 отъ 22 декемврий 1927 год.

Издание на Д. ПРОВАДАЛИЕВЪ & ТОДОРОВЪ, София, „Стефанъ Караджа“, № 10

БАБА ЗИМА

РАЗЛЮТИ се Баба Зима. Разфуча се, иска всичко да скове, всичко да смрази. Разсърди се Баба Зима и повика Северняка. Задуха той, обрुли листата. Подплаши птичките. Како да правятъ тѣ? Нѣмаже трѣбва да идатъ. Събиратъ се на орляци. Събиратъ се и тѣжно чурликатъ. Разперватъ крила и полетяватъ надъ градове и села, надъ планини и сини морета, къмъ топли далечни страни... Остана врабчето, но и то горкото подъ стрѣхата се гуши.

ВИЖДА Баба Зима, че птичките не може да догони. Нахвърли се на животинѣ. Тѣхъ иска да плаши. Покри полица съ отбѣгъ, затрупа съ прѣвеси горитѣ. Задуха по-силно. Но не се уплашиха и животинѣ. Горските се скриаха въ гората, а домашнитѣ се прибраха въ топли кошари и обори.

ОЩЕ повече се разлюти Баба Зима. Задуха още по-силно. Рибитѣ въ водата иска да смрази. Духа денъ и нощ. Духа, духа, рѣкитѣ и езерата заледи. Мостове надъ тѣхъ изгради. А рибитѣ на дълбоко подъ леда се скриаха, тамъ на топло се спотаиха.

„АХА, почакайте!“ — си мисли Баба Зима. Сега е редътъ на васъ — човѣцитѣ!

И става още по-удено. Училиа тя съ ледени цѣвта проривитѣ, зачука по врати, забѣлка по стѣни, кѣшитѣ люлѣе — своята ледна пѣвица пѣе. А хората стоятъ на топло въ къщи и се смѣятъ. Ако се случи да инатъ за дърва въ гората, обляватъ се, завикатъ се добре, и съ ржжавичи на рѣце — първатъ, потропватъ съ крака и подсырватъ, тѣ надъ тѣхъ облакѣ тѣра се вдига.

ОБИДНО стана на Баба Зима, като вижда, че и децата отъ нея се не болятъ. Един се пързалитъ съ кънѣни или шейни, други се биятъ съ сѣнжени топци, трети сѣнжени човѣци правятъ пързалкитѣ си съ вода поливатъ и пѣятъ: „Духай, духай, Бабо Зимо, тѣ пързалкитѣ ни още повече заледи!“ А Баба Зима се пука отъ ядъ, сърдита тѣ едно за ухото ше шипине, друго за носа, трето въ сѣнѣта ще събори. А тѣ се смѣятъ, викатъ и крещатъ, а бузитѣ имъ, като жаръ червени, пламнали горятъ.

ЩЕ разбере най-после Баба Зима, че отъ нея никой се не бои и ще заплаче. Отъ стрѣхитѣ нейнитѣ сълзи ще закапятъ. И ще дойде Пролѣтѣта.

СЪЖИВИО

ИЛИЯ Р. БЛЪСКОВЪ

ИМА български писатели, които сж работили преди освобождението и продължили да работятъ дълго време въ свободна България, ала сж твърде малко известни джме на възрастнитѣ, а сжосѣмъ — на децата. Но това не значи, че тѣ не сж нависнали хубави произведения, които жално нѣмаха сж в чело отъ българскитѣ просвѣтителни читателѣ.

Единъ отъ тѣхъ е Илия Р. Блѣсковъ. Той започналъ да пише въ сжщото това време, когато сж писали и били известни вече голѣмитѣ наши писатели отъ преди освобождението: Дядо Петко Р. Славейковъ, Василъ Друмевъ, Добри П. Войниковъ, Любѣнъ Карavelовъ, Христо Ботѣвъ. Поради своето слабо образование и кроткия си нравъ, Илия Р. Блѣсковъ не е можалъ да сълтеричи съ много по-даровититѣ и съ по-добро образование свои другари. Тѣ го изпреварватъ и тѣхъ остана малко известни въ нашата инанщина, макаръ да е написалъ много повече съчинения отъ тѣхъ.

Бащата на Илия Р. Блѣсковъ е билъ учителъ. Когато се е родилъ първиятъ му синъ Илия, на 9. II. 1839 година, той билъ учителъ въ с. Дълбоко, Старо-Загорско. И ошавъ отъ малкъ Илия е билъ обреченъ да страда. Въ своето малкоство блѣсковитѣ учителъ, просвѣтителъ на народа и писателъ прекаралъ много душевни и тѣлесни страдания. Сикналъ е много изъ Добруджа презъ време на Крънската война (отъ 1853—1856) като слуга и продавачъ, а после и като учителъ. Тѣхъ сж и вече оставя за прѣздъ, идѣния си новостъ. Въ 1910 г. бащата на Илия Р. Блѣсковъ е починалъ. Съ своя и бащина помощъ Илия Р. Блѣсковъ можалъ да осъществи тогавашната наука и ижковъ езичи и съ голѣвъ трудъ да се издигне като писателъ почти наравно съ своитѣ другари.

Първото му произведение е повестъта „Изгубена Станка“, написана въ 1866 год. Тѣ се горещо посрещнала отъ читателитѣ. Втората му повестъ е „Злочестъ Кръстинина. Повѣсть народно-българска“. Третото му по-големо съчинение е „Плѣнкъ баша“. Следъ това е написана много повести и разкази, които не можеж да изброяимъ. Преди година — две Министъ на нар. просвѣщение издаде първитѣ две повести на Илия Блѣсковъ, за да се запознаятъ нашитѣ читателѣ съ този забравенъ български писателъ. Препоръчане на нашитѣ малки читателѣ да ги прочатъ. Отъ тѣхъ тѣ ще научатъ много за живота на българитѣ презъ XIX вѣкъ и голѣмитѣ случки, станали тогава.

НИКОЛА НИКИТОВЪ